

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A.B.**

skazanej z art. 148 § 4 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 listopada 2019 r.

z urzędu – w przedmiocie dopuszczalności kasacji wniesionej
przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej N. L.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 listopada 2018 r., II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 3 k.p.k. pozostawić bez rozpoznania kasację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej N. L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...) – jako niedopuszczalną z mocy ustawy;**
- 2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową kosztami procesu za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w G. uznał A.B. za winną tego, że w dniu 29 października 2017 r. w G., w mieszkaniu przy ul. D. przewidując możliwość pozbawienia życia swojego

konkubenta A.G. i na to się godząc, działając w stanie silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zadała mu cios nożem kuchennym w lewą stronę klatki piersiowej, co spowodowało ranę kłuto - ciętą tej okolicy z uszkodzeniem płuca lewego i lewej komory serca z towarzyszącym krwotokiem i tamponadą serca, a następnie zatrzymaniem krążenia, niedokrwienia i śmierci mózgu i w konsekwencji zgonu A.G. w dniu 9 listopada 2017 r., tj. czynu z art. 148 § 4 k.k. i za ten czyn na podstawie powołanego przepisu wymierzył jej karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje od tego wyroku wnieśli: obrońcy oskarżonej, prokurator oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Te apelacje rozpoznał w dniu 30 maja 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...).

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2019 r., sygn. akt II A Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył orzeczoną wobec oskarżonej karę pozbawienia wolności do dwóch lat; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej N.L., który zaskarżył to orzeczenie w całości na niekorzyść skazanej, zarzucając mu:

rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na błędnej wykładni art. 148 § 4 k.k. poprzez przyjęcie poglądu, że działanie skazanej stanowiło działanie pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami, gdy w rzeczywistości, biorąc pod uwagę okoliczności zdarzenia oraz mając na względzie cały zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy, należy wykluczyć możliwość działania oskarżonej w usprawiedliwionych okolicznościach i wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator oraz obrońca skazanej w złożonych odpowiedziach na kasację wnieśli o pozostawienie jej bez rozpoznania, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy. Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 września 2019 r., sygn. akt II WKK (...), kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej została przyjęta do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej – jako niedopuszczalną z mocy ustawy – należało, na podstawie przywołanych powyżej przepisów, pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. To ograniczenie nie dotyczy kasacji strony wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej została wniesiona na niekorzyść skazanej. Wprawdzie jej autor wprost nie wskazał w kasacji takiego jej kierunku, niemniej jednak pełna treść tej nadzwyczajnej skargi nie pozostawia wątpliwości co do tego, że została ona właśnie z takim zamiarem wniesiona. Skarżący bowiem kwestionował zasadność przypisania skazanej uprzywilejowanego zabójstwa z art. 148 § 4 k.k., podnosząc, że – w jego ocenie – wzburzenie skazanej w krytycznym momencie „z całą pewnością nie było usprawiedliwione okolicznościami”. Równocześnie – poza sporem jest też to, że tej kasacji pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie wniósł z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., a będący jej przedmiotem wyrok Sądu Apelacyjnego zmieniał skazujący wyrok Sądu Okręgowego zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonej, prokuratora oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. W świetle tych stwierdzeń – stosownie do przywołanej regulacji z art. 523 § 3 i § 4 k.p.k. - brak jest podstaw do uznania dopuszczalności – z mocy ustawy – kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Nie spełnia ona bowiem warunków od których zaistnienia ustawodawca uzależnił możliwość uznania jej za dopuszczalną i – w konsekwencji – przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Te uwarunkowania prawne najwyraźniej uszły uwadze zarówno przyjmującemu tą kasację Przewodniczącemu Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego, jak i jej autorowi, chociaż są oczywiste i jednoznaczne.

Z tych to względów należało pozostawić na podstawie wskazanych na wstępie przepisów kasację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej bez rozpoznania i obciążyć oskarżycielkę posiłkową, zgodnie z brzmieniem art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., kosztami procesu za postępowanie kasacyjne.

Zauważyć na koniec należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k. ograniczenia o których mowa w § 2 i 3 tego przepisu nie dotyczą kasacji

w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., to jest kasacji nadzwyczajnej wniesionej przez wskazane w tym przepisie uprawnione podmioty.

Mając to na uwadze postanowiono jak wyżej.

as